

До спеціалізованої вченої ради Д 64.051.28
у Харківському національному
університеті імені В. Н. Каразіна

м. Харків, майдан Свободи, 6

В І Д Г У К

офіційного опонента – завідувача кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права Київського національного торговельно-економічного університету, доктора юридичних наук, Тараса Олександровича Гуржія на дисертацію Сергія Миколайовича Мельника «Адміністративно-правові засади організації і функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки та оборони України», подану на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Ознайомлення з текстами поданих на захист дисертаційного дослідження, автореферату й наукових праць здобувача, опублікованих за темою дисертації, дає змогу зробити такий висновок.

Актуальність і значущість теми дисертаційного дослідження.

Конституція України встановлює, що Україна є суверенна та незалежна держава, суверенітет якої поширюється на всю її територію. Захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України. Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

Названі масштабні завдання покладаються на різноманітні структурні

підрозділи сектору безпеки і оборони України, від ефективної та злагодженої діяльності яких залежить існування України як суверенної та незалежної держави. У цій системі не останнє місце займають різноманітні суб'єкти військового управління (органи військового управління, командири, начальники всіх рівнів). Серед чинників, що здійснюють негативний вплив на їхню організацію та функціонування виступають політико-правові, соціокультурні, економічні тощо. При цьому варто констатувати той факт, що одним із найсуттєвіших з них є недосконалість адміністративно-правового забезпечення функціонування національної системи військового управління. На вирішення цих питань і спрямовано дисертаційне дослідження.

З огляду на це, на сьогодні тема дисертаційного дослідження Сергія Миколайовича Мельника «Адміністративно-правові засади організації і функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки та оборони України» є вельми актуальною і має суттєве як теоретичне, так і практичне значення. Отримані за цією темою теоретико-правові напрацювання можуть бути використані в науково-дослідних цілях, а сформульовані пропозиції можуть бути практично корисними у правотворчій та правозастосовній діяльності.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертацію виконано відповідно до загальної мети реалізації Стратегії сталого розвитку «Україна–2020», яку затверджено Указом Президента України № 5/215 від 12.01.2015 року. Дослідження виконувалося відповідно до планових тем юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна та напрямів наукових досліджень кафедри державно-правових дисциплін Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна на 2016–2019 роки «Реформування адміністративного права в умовах сучасних соціально-політичних трансформацій» (державний реєстраційний номер 0116U000915).

Мета, об'єкт і предмет дослідження сформульовані чітко, коректно й науково виважено, а окреслені наукові завдання є цілком виправданими, вони досить повно охоплюють відповідну тематику і повною мірою перебувають у межах відповідної наукової спеціальності 12.00.07 — адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Методи дослідження, обрані дисертантом, є ефективними, оптимальними, коректними та такими, що в цілому відповідають окресленим у роботі завданням. Методологічну основу дисертації утворює система загальнонаукових та спеціальних наукових методів. Серед застосованих у межах роботи загальнонаукових методів пізнання – метод діалектики, що полягає в розгляді предмета дослідження в його розвитку, логічній визначеності та історичній конкретності.

Застосування історичного та формально-логічного методів дозволили з'ясувати хронологічну послідовність становлення адміністративно-правового регулювання організації та функціонування суб'єктів військового управління.

Спеціально-юридичний метод дав змогу визначити зміст адміністрування оборонних питань, діяльності суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки і оборони України, а також дослідити правозастосовну практику у відповідній сфері.

Формально-юридичний метод використовувався для формулювання авторських визначень базових понять, у межах предмету наукового дослідження, аналізу особливостей військового управління.

Метод класифікації дозволив, зокрема, здійснити групування актів військового управління за різними критеріями.

Статистичний метод використано при узагальненні матеріалів практики організації та функціонування суб'єктів військового управління з вирішення широкого спектру питань, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки і оборони України.

Методи теоретико-правового прогнозування і моделювання дали

можливість визначити перспективи та розробити пропозиції щодо удосконалення механізму адміністративно-правового регулювання діяльності суб'єктів військового управління.

Основні положення дисертації отримали належну апробацію у наукових публікаціях дисертанта. Результати наукової розробки обраної теми, сформульовані висновки та інші основні положення дисертаційного дослідження було оприлюднено на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях: Міжнародній науково-практичній конференції «Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові проблеми» (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, 27 жовтня 2017 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Від громадянського суспільства – до правової держави» (Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, м. Харків, 20 квітня 2018 р.), науково-практичній конференції «Сучасна міжнародна безпека: виклики глобалізації» (Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, м. Харків, 29 березня 2018 р.), IV науково-практичній конференції «Сучасний рух науки» (Видавництво редакції Міжнародного електронного науково-практичного журналу «WayScience», м. Дніпро, 6–7 грудня 2018 р.). Міжнародній науково-практичній конференції «Сучасна юридична наука: проблеми доктринальної комунікації» (Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, м. Харків, 19 квітня 2019 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові проблеми» (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, 17 травня 2019 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Особливості розвитку публічного та приватного права в Україні» (ГО «Асоціація аспірантів-юристів», м. Харків, 19–20 липня 2019 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Актуальні питання правової теорії та юридичної практики» (ГО «Причорноморська фундація права, м. Одеса, 9–10 серпня 2019 р.),

Міжнародній науково-практичній конференції «Пріоритетні напрями розвитку сучасної юридичної науки» (ГО «Асоціація аспірантів-юристів», м. Харків,

20–21 вересня 2019 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Розвиток державності та права в Україні: реалії та перспективи» (Західноукраїнська організація «Центр правничих ініціатив», м. Львів, 20–21 вересня 2019 р.).

Основні теоретичні та практичні висновки, положення і пропозиції дисертаційного дослідження викладені: в одній одноосібній монографії; двадцяти двох наукових статтях, з яких двадцять статей опубліковано у фахових виданнях України (дві з них опубліковано у виданнях, які включені до міжнародних наукометричних баз), дві статті – у зарубіжних періодичних виданнях; десятих тезах доповідей на міжнародних та вітчизняних науково-практичних конференціях.

Наукова новизна одержаних результатів є беззаперечною і зумовлена насамперед тим, що в дисертації вперше у вітчизняній науці адміністративного права здійснено комплексну наукову розробку адміністративно-правових засад організації і функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки та оборони України. У результаті виконання дисертаційного дослідження було сформульовано та обґрунтовано низку наукових положень, що є новими для вітчизняної правової доктрини і правозастосовної практики. Крім того, здобуток дисертації полягає також і в тому, що набули подальшого розвитку наукові положення щодо перспективних напрямів удосконалення адміністративно-правових засад як військового управління, так і суб'єктів, що його реалізують.

Наукове і практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що вони становлять як науково-теоретичний, так і практичний інтерес та їх може бути застосовано:

- науково-дослідній сфері – для формування теоретичного підґрунтя

подальших наукових досліджень аспектів організації і функціонування сектору безпеки і оборони України;

– правотворчості – як основа для реформування національного законодавства з питань функціонування суб'єктів військового управління, виконання ними завдань із забезпечення обороноздатності держави, захисту територіальної цілісності держави і державного устрою (результати дисертаційного дослідження буде застосовано Міністерством оборони України у процесі розробки нормативно-правових актів з питань оптимізації нормативного забезпечення адміністративних спроможностей суб'єктів військового управління Збройних Сил України в частині розвитку інтеграційних зв'язків Збройних Сил України зі структурами НАТО і Європейського Союзу, нормативного визначення вимог до змісту нормативних актів Міністерства оборони України й Генерального штабу Збройних Сил України (довідка Юридичного департаменту Міністерства оборони № 298/15 від 04 жовтня 2019 р. про впровадження результатів дисертаційного дослідження). Також результати дослідження буде застосовано Міністерством соціальної політики України у процесі підготовки пропозицій щодо удосконалення законодавчих засад подальшого розвитку режиму адміністративного співробітництва України з Організацією Північноатлантичного договору і Європейського Союзу (лист Міністерства соціальної політики про впровадження результатів дисертаційного дослідження № 119 від 10.09.2019 р.);

– правозастосовній діяльності – для підвищення ефективності діяльності суб'єктів військового управління і посадових осіб, до сфери компетенції яких входить забезпечення національної безпеки та оборони України;

– навчальному процесі – як ідейно-інформаційне підґрунтя для формування змістовного наповнення і викладання таких навчальних дисциплін як «Адміністративне право», «Організація військового управління в Україні», «Адміністративно-юрисдикційна діяльність органів військового

управління» та спеціальних навчальних курсів з відповідної тематики.

Структура та зміст дисертації вказують на комплексний підхід до вирішення поставлених завдань, системність і послідовність у висвітленні проблем, що стосуються об'єкта та предмета дослідження. Дисертаційне дослідження складається з анотації, вступу, чотирьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг дисертації становить 460 сторінок, з них основна частина викладена на 400 сторінках. Список використаних джерел нараховує 328 найменувань і викладений на 35 сторінках. За змістом матеріали дисертації розміщено у чіткій логічній послідовності, з необхідним змістовним відображенням відповідних положень у вступі, викладом наукових положень, ідей, узагальнень, аргументів в основному тексті й висновках до окремих розділів та дисертаційного дослідження в цілому.

Загальна характеристика змісту дисертаційного дослідження.

У вступі обґрунтовується вибір теми дослідження, її актуальність, визначається зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, окреслюються мета і завдання дослідження, визначаються об'єкт, предмет і методи дослідження, розкривається наукова новизна та практичне значення одержаних результатів, зазначаються відомості про апробацію результатів дисертації, а також наводиться інформація про структуру та обсяг дисертації.

Перший розділ, який складається з трьох підрозділів, присвячено наданню загальної теоретичної та прaksiологічної характеристики військовому управлінню як специфічному різновиду державного управління.

Другий розділ роботи, що складається з трьох підрозділів та присвячено дослідженню особливостей системи суб'єктів військового управління України як об'єкту адміністративно-правового регулювання, у межах якого розкриваються найважливіші історичні аспекти формування і налагодження діяльності суб'єктів військового управління на теренах України, встановлено структурно-функціональну побудову існуючої у державі системи суб'єктів військового управління, а також розділ присвячено

визначенню особливостей адміністративно-правового забезпечення функціонування системи суб'єктів військового управління.

Третій розділ «Адміністративно-правовий вплив системи суб'єктів військового управління у сфері забезпечення національної безпеки і обороноздатності», що органічно складається з трьох підрозділів присвячено викладу розгорнутої характеристики потенціалу владно-адміністративного впливу суб'єктів військового управління на сферу забезпечення національної безпеки і обороноздатності.

I, нарешті, четвертий розділ «Удосконалення адміністративно-правових засад організації та функціонування суб'єктів військового управління у контексті реалізації державної політики у сфері забезпечення національної безпеки та оборони», що також складається з трьох підрозділів, містить наукову інформацію про основні перспективні напрями оптимізації існуючих адміністративно-правових засад організації та функціонування суб'єктів військового управління України.

Наукова новизна сформульованих і обґрунтованих у дисертації результатів, висновків та рекомендацій визначається тим, що вони одержані автором у завершеному вигляді вперше у вітчизняній науці адміністративного права. Деякі положення отримали у роботі подальший розвиток та удосконалення.

Результати дисертаційного дослідження відзначаються особистим авторським підходом до осмислення значення і змісту адміністративно-правових засад організації та функціонування системи суб'єктів військового управління, що дало можливість обґрунтувати низку концептуальних понять, теоретичних положень, практичних рекомендацій щодо вдосконалення механізму адміністративно-правового регулювання функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки та оборони України. При цьому автор не обмежується аналізом та узагальненням інформації з різних джерел, а формує власні обґрунтовані правові пропозиції для вирішення тих чи інших проблем, окреслює

перспективні шляхи для удосконалення адміністративно-правового механізму забезпечення національної безпеки і оборони України. У дисертації досліджено чималу кількість наукових праць як вітчизняних, так і зарубіжних учених, проаналізовано значну кількість міжнародних правових актів та законодавчих актів зарубіжних країн, а також судових рішень та актів військового управління. Автором у межах дисертаційного дослідження достатньо творчо проаналізовано практику діяльності вищих органів державної влади у сфері військового управління.

Загалом, найбільш суттєвими здобутками дисертанта, що характеризують наукову новизну і практичну значущість дисертаційного дослідження, на наш погляд, є:

- розкриття особливостей адміністративно-правового забезпечення організації й функціонування суб'єктів військового управління у сфері національної безпеки і оборони України (доведення, що адміністративно-правове забезпечення функціонування суб'єктів військового управління характеризується різним ступенем унормованості і нормативної конкретизації адміністративно-правового статусу суб'єктів військового управління, значна кількість адміністративно-правових норм, які регулюють забезпечення національної безпеки і оборони є застарілими, відсутні уніфіковані нормативні вимоги до актів військового управління);

- з'ясування змісту адміністративно-правових засад забезпечення організації та функціонування системи суб'єктів військового управління в Україні (адміністративно-правові засади передбачають унормування адміністративно-правового статусу суб'єктів військового управління, регламентацію його елементів, врегулювання механізму практичної реалізації управлінського впливу суб'єктів військового управління на соціальні процеси, забезпечення досягнення цілей, що стоять перед військовим управлінням, формалізацію відносин субординаційного підпорядкування між ланками системи військового управління;

- доведення тези про те, що оптимальність нормативного врегулювання

у державі адміністративно-правових засад організації і функціонування системи суб'єктів військового управління є гарантією створення необхідних умов для реалізації органами військового управління, їх посадовими особами, командирами й начальниками всіх рівнів визначеної законодавством компетенції для здійснення поставлених перед ними цілей і завдань і виконання функцій у сфері забезпечення національної безпеки і оборони);

- пропозиція стосовно наукової класифікації правових принципів здійснення військового управління залежно від таких критеріїв як ступінь нормативної конкретизації принципів, відомча приналежність суб'єктів військового управління, сфера реалізації компетенції тощо;

- доведення, що акти військового управління є правовою формою реалізації адміністративних повноважень суб'єктів військового управління у повсякденній діяльності за ординарних і екстремальних умов. Викладення особливостей диференціації актів військового управління на письмові та усні, а також наведення відповідних юридичних критеріїв щодо їхнього розмежування;

- надання характеристики механізму реалізації актами військового управління регуляторного потенціалу і встановлення діалектичного зв'язку такої диференціації з практичними аспектами забезпечення законності у процесі здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони;

- визначення юридичної специфіки правозастосовних та нормативно-правових актів військового управління, яка полягає у їх підзаконному характері, специфіці предметної реалізації, чіткості і конкретизації управлінського призначення, деталізації адміністративно-правового статусу суб'єктів військового управління та ін.

Дисертація С. М. Мельника «Адміністративно-правові засади організації і функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки та оборони України» у цілому відзначається доволі високим рівнем виконання, вдалим використанням широкого спектру сучасного науково-методологічного арсеналу,

обґрунтованістю висновків, чіткістю теоретичних побудов. Положення, які виносяться на захист, вочевидь, містять ознаки наукової новизни, оскільки належним чином обґрунтовані, мають достатньо переконливий характер. У цілому зроблені висновки є переважно достатньо обґрунтованими, а сформульовані пропозиції заслуговують на увагу та є слухними.

У той же час, слід ураховувати і той факт, що у межах цієї роботи, як і при дослідженні будь-яких складних, комплексних та нових теоретичних проблем, міститься низка спірних, неузгоджених і недостатньо обґрунтованих положень. Так, зокрема:

1. У підрозділі 1.2. “Сутність та принципи військового управління” основна увага автора зосереджена на розкритті принципів військового управління. Натомість, інші аспекти військового управління, які характеризують його сутність (суспільно-політична природа, завдання, функції, форми, методи тощо), розглядаються вельми поверхнево. Крім того, вразливими для критики є авторські класифікації правових принципів військового управління. По-перше, це стосується поділу названих принципів за ступенем їх правової конкретизації – на загальні (принципи державного управління) і специфічні (принципи військового управління) (див. п. 1 Висновків дисертації). Цілком очевидно, в основу наведеної класифікації такий критерій, як “ступінь правової конкретизації”, покладатися не може. По-друге, в суворому науковому сенсі видовий розподіл принципів військового управління за “відомчою належністю” його суб’єктів взагалі не може вважатися класифікацією. Безумовно різні суб’єкти військового управління в своїй діяльності керуються дещо відмінними системами принципів. Але, в основі всіх цих систем лежать однакові фундаментальні ідеї: законності, верховенства права, єдиначальності etc. Іншими словами, діяльність різних суб’єктів військового управління ґрунтується не тільки на відмінних, а й на спільних принципах. З огляду на це, їх розмежування шляхом класифікації видається не зовсім коректним. Адже за правилами формальної логіки класифікація передбачає поділ поняття на

взаємовиключаючі види, зміст яких не перетинається і не дублюється.

2. Вельми заплутаними є уявлення автора про природу, види та форми публічного адміністрування, зокрема, у військовій сфері. Так, у п. 17 висновків дисертації зазначається, що однією з форм адміністрування взаємодії і співробітництва суб'єктів військового управління є, знов у ж таки, адміністрування (!) міжвідомчої координації суб'єктів військового управління. Водночас, у п. 18 висновків спочатку стверджується, що “основною формою адміністрування взаємодії суб'єктів військового управління є координація”, а далі мова йде знову про “адміністрування міжвідомчої координації”.

З точки зору теорії публічного адміністрування, недостатньо обґрунтованою виглядає позиція автора відносно того, що:

- формами адміністрування взаємодії і співробітництва суб'єктів військового управління можуть слугувати певні види або напрями адміністрування: “адміністрування міжвідомчої координації” та “адміністрування управління розвідувальною діяльністю” і т.п.;

- формою адміністрування взаємодії і співробітництва суб'єктів військового управління є “забезпечення проведення спеціальних потенційно небезпечних для цивільного населення заходів за участю особового складу Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів”;

- формою адміністрування може вважатися “сприяння в налагодженні ефективного режиму співпраці...”.

3. У підрозділі 2.2. дисертаційного дослідження було здійснено глибоке дослідження системи суб'єктів військового управління. Проте не було враховувало, що з 23 грудня 2019 року перелік суб'єктів оновлено та доповнено. Наразі до переліку органів військового управління, юрисдикція яких поширюється на всю територію України входять також Апарат Головнокомандувача Збройних Сил України, Командування Військ зв'язку та кібербезпеки Збройних Сил України, Головне управління військового

співробітництва і верифікації Збройних Сил України, Командування об'єднаних сил Збройних Сил України та деякі інші. Крім того, на нашу думку, у межах аналізу замало приділяється уваги системі суб'єктів військового управління, що функціонують у межах Національної гвардії України, особливо в контексті її реформування та внесення змін до Закону України «Про національну гвардію України».

4. У п. 23 висновків дисертації пропонується: “на законодавчому рівні передбачити особливий статус актів військового управління Міністерства оборони України й Генерального штабу Збройних Сил України (доповнити Закон України “Про Збройні Сили України” статтею 12-1 “Нормативно-правові акти Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України”, у якій чітко передбачити предмет правового регулювання актів військового управління Міністерства оборони України й Генерального штабу Збройних Сил України)”.

Зі свого боку маю зазначити, що чинне законодавство (в т.ч., Закон України “Про Збройні Сили України”), чітко окреслює коло функцій і повноважень Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України, і, тим самим, визначає предметну сферу регулювання виданих ними нормативно-правових актів (адже і Міністерство оборони України, і Генеральний штаб видають нормативно-правові акти виключно в межах повноважень, передбачених законом, на основі і на виконання Конституції, законів України, актів Президента України та постанов Верховної Ради України).

У світлі викладеного конкретизація предмету регулювання нормативно-правових актів Міністерства оборони України та Генерального штабу в Законі України “Про Збройні Сили України” не виглядає доцільною. Зауважу також, що ця пропозиція автора досить важко узгоджується з його тезою про важливість “суттєвого спрощення у формулюваннях правових приписів актів військового управління, відходу від складних юридичних термінів та правових конструкцій” (див.: п. 15 висновків дисертації).

5. Додаткової аргументації також потребує запропонована автором концепція підготовки військових юристів. У рамках цієї концепції С.М.Мельник пропонує розширити положення проекту Закону України від 28.10.2017 р. № 7147 “Про юридичну (правничу) освіту і загальний доступ до правничої професії” нормами про можливість здобуття ступеня магістра права на підставі повної загальної вищої освіти, отриманої у вищих військових навчальних закладах і військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти України без попереднього одержання першого бакалаврського рівня вищої освіти.

У зв’язку з цим мушу вказати, що, по-перше, проект Закону України від 28.10.2017 р. № 7147 “Про юридичну (правничу) освіту і загальний доступ до правничої професії” був відкликаний 29.08.2019р. А, по-друге, цей проект не виключав можливості наскрізної підготовки військових юристів у цивільних навчальних закладах. Відповідно, слушність авторських пропозицій є неочевидною.

Разом із тим, слід констатувати, що зазначені зауваження не впливають на загальну позитивну оцінку дисертаційного дослідження С. М. Мельника, оскільки такі зауваження мають характер наукової дискусії та покликані спрямувати дисертанта на продовження наукових досліджень за обраною ним фундаментальною проблематикою.

Загалом подана на захист дисертація є концептуально завершеною науково-дослідною працею, яка містить вирішення важливого, зокрема, для вітчизняної науки адміністративного права завдання, що полягало в комплексній розробці адміністративно-правових засад організації та функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки і оборони України, а також формулюванні та обґрунтуванні практичних рекомендацій щодо удосконалення вітчизняного оборонного та безпекового законодавства та практики його застосування з урахуванням сучасних реалій розвитку Української державності.

Автореферат відповідає всім вимогам, які до нього ставляться.

Співставлення текстів дисертації та автореферату свідчить про те, що їх основний зміст є тотожним.

На підставі вищевикладеного слід стверджувати, що дисертаційне дослідження С. М. Мельника «Адміністративно-правові засади організації і функціонування суб'єктів військового управління у системі забезпечення національної безпеки та оборони України» відповідає вимогам, закріпленим у Порядку присудження наукових ступенів, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567, та Вимогам до оформлення дисертації, затвердженим Наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40, а її автор – Сергій Миколайович Мельник заслуговує на присудження наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 — «адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право».

Офіційний опонент:

**Завідувач кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права
Київського національного
торговельно-економічного університету,
доктор юридичних наук, професор**

Т. О. Гуржій

Підписав *Гуржій Т.О.* засвідчую
Наказник відділу кадрів *Т.О. Гуржій*
В.Г. Гуржій